

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 27/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. G., H., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, V., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 81/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. G. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2009 doručená sťažnosť A. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 81/08.

Sťažovateľka bola žalovanou účastníčkou konania vedeného na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 146/05. Okresný súd rozsudkom č. k. 16 C 146/05-78 z 22. januára 2007 žalobu proti sťažovateľke zamietol.

K ďalšiemu priebehu konania, ako aj k dôvodom svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 25.10. 2007 č.k. 1 Co 110/07 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po zrušení veci Okresný súd v Humennom rozsudkom zo dňa 20.3.2008 č. k. 16 C 146/05-136 ma zaviazal zaplatiť žalobcovi 226.000,- Sk a trovy konania vo výške 101.904,-Sk.

Proti uvedenému rozsudku som podala podľa § 201 O.s.p. z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c, d, e, f/ O.s.p. odvolanie.

Krajský súd v Prešove určil termín odvolacieho pojednávania na deň 8.10.2008. Podaním zo dňa 7.10.2008 som súdu oznámila, že som náhle ochorela, v dôsledku čoho absolvujem infúziu terapiu, nemôžem sa odvolacieho pojednávania zúčastniť a chcem byť na ňom prítomná. Preto som požiadala súd o odročenie pojednávania na iný termín. Lekárske potvrdenie som pripojila.

Krajský súd dňa 8.11.2008 pojednávanie odročil na neurčito.

Dňa 15.10.2008 nadobudlo účinnosť novelizované ustanovenie § 214 O.s.p. podľa ktorého na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,*
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,*
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.*

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Do 15.10.2008 bolo účinné ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie netreba nariaďovať, ak

- a) sa odmieta odvolanie podľa § 218;*
- b) sa zastavuje alebo prerušuje konanie;*
- c) odvolanie smeruje proti uzneseniu;*

- d) *ide o rozhodnutie o spôsobilosti na právne úkony, o vyslovení prípustnosti prevzatia alebo držania v ústave zdravotníckej starostlivosti alebo o vyhlásení za mŕtveho;*
- e) *sa zrušuje rozhodnutie podľa § 221 ods. 1;*
- f) *odvolanie sa týka len trov konania, príslušenstva pohľadávky alebo jej zročnosti alebo predbežnej vykonateľnosti rozsudku;*
- g) *odvolanie smeruje proti rozsudku, ktorý rozhodol len o výžive maloletého dieťaťa.*

Krajský súd zverejnil dňa 17.10.2008 upovedomenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku s odvolaním na § 214 ods.2 písm. f/, g/ O.s.p., teda na ustanovenia, ktoré už dňa 17.10.2008 boli neučinné. Vyhlásenie rozsudku preto považujem za zmätočné.“

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd jej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, čo „predstavuje taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ak mi raz bolo priznané právo zúčastniť sa odvolacieho konania a v súlade so zákonom som oznámila, že svoje právo využívam, nemôže mi toto právo byť odňaté a to ani s odkazom na zmenenú právnu normu. Opačný postup je narušením právnej istoty a predvídateľnosti práva.“

K ďalším skutkovým okolnostiam predchádzajúcim podaniu ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„Uznesením Ústavného súdu zo dňa 21.5.2009 č. k. III. ÚS 145/09-15- bola moja sťažnosť zo dňa 12.3.2009 odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu, pretože som využila dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.10.2009 sp. zn. 3 Cdo 64/09 bolo dovolanie odmietnuté, preto sa znova obraciam so sťažnosťou na Ústavný súd.“

Sťažovateľka zastáva názor, že jej základné právo na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom krajského súdu porušené, a v dôsledku toho žiadala zrušiť uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Co 81/08 z 19. novembra 2008.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Základné právo A. G. uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 81/08 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.11.2008 č. k. 1 Co 81/08 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky odkladá vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu v Humennom zo dňa 20.3.2006 č. k. 16C 146/05-136 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.11.2008 č. k. 1 Co 81/08.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že sťažovateľka doručila ústavnému súdu 6. novembra 2009 podanie, ktoré sa týkalo toho istého predmetu konania a rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré už ústavný súd posudzoval pri predbežnom prerokovaní jej sťažnosti (doručenej ústavnému súdu ešte 12. marca 2009) v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 145/09.

Ten istý nárok na ochranu ústavnosti uplatnila sťažovateľka aj v tomto konaní. Tvrdí, že bolo porušené jej základné právo na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (vyplýva to z obsahu jej sťažnosti) postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 81/08 z 19. novembra 2008.

Z týchto právne významných skutočností vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už rozhodol vo veci sp. zn. III. ÚS 145/09.

Z porovnania obsahu terajšej sťažnosti s obsahom sťažnosti sťažovateľky vo veci sp. zn. III. ÚS 145/09 nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že nejde o totožné veci. Obidve sťažnosti sú založené na tých istých skutkových a právnych skutočnostiach relevantných z hľadiska posudzovaného prípadu a týkajú sa tých istých subjektov (sťažovateľky a všeobecných súdov).

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že v tomto prípade by prichádzalo do úvahy, aby sa sťažovateľka domáhala sťažnosťou na ústavnom súde preskúmania rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného v dovolacom konaní z hľadiska možného porušenia jej označených práv, avšak v posudzovanej sťažnosti takýto návrh absentuje. Ústavný súd, súc viazaný obsahom sťažnosti a jej petitom

a s prihliadnutím na to, že sťažovateľka je v tomto konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, sa takouto eventualitou nemohol zaoberať.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky nie je prípustná pre prekážku rozhodnutej veci podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol o nej tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010